

Các anh chị,

Sau khi đi Mỹ Tho về, tôi có bức xúc trước hình ảnh của một cậu bé gần như bị mù và bán vé số quanh quần ở quán Bò Đề, rất ước muốn cho cậu bé được chữa đôi mắt để tìm lại ánh sáng. Tôi có gọi điện thoại hỏi thăm ni sư Tịnh Nghiêm và được biết là đôi mắt của cháu không còn chữa được nữa. Cháu bị mù hẳn một con mắt và thị lực của con mắt còn lại chỉ là 15%, tức là cháu chỉ còn thấy mờ mờ thôi. Thầy Nghiêm có quan tâm đến trường hợp của cháu, hỏi thăm bác sĩ làm sao giúp cháu tìm lại ánh sáng nhưng bác sĩ bảo là không còn chữa được nữa vì cháu bị hư võng mạc mắt, sau một trận đau ban thật nặng. Mẹ cháu đã qua đời, người cha hiện đi ăn xin và cháu sống tá túc ở nhà người cô của cháu cũng rất nghèo. Sở dĩ tôi viết cho các anh tin này vì khi mình đi thăm nhà tình thương, anh Sơn, anh Văn và các anh khác đã cho giúp đỡ cho tiền cháu. Động tác của các anh đã khiến tôi xúc động thật nhiều trước tấm lòng thương người của các anh. Riêng đối với chùa Tịnh Nghiêm, mỗi khi có phát quà cho trẻ em nghèo, đều để dành cho cháu một phần. Ngày hôm đó khi thấy tôi mang vào chùa một con peluche cũ cùng một số đồ chơi khác định tặng cho trẻ em khi đi thăm căn nhà tình thương, cháu đã nằng nặc xin tôi. Khi tôi tặng cháu và cháu ôm con peluche vào lòng, nụ cười cháu thật rạng rỡ vì mừng vui. Chỉ một món đồ chơi cũ cũng là niềm vui lớn lao cho cháu, riêng lòng tôi se thắt lại khi nghĩ không biết cháu có nhận diện được món quà này đã không còn đẹp vì cũ rồi, và nhãn lực của cháu có cho phép cháu nhìn thấy được điều đó không ?

Và còn một trường hợp khác, khi mình đi thăm trường mẫu giáo miễn phí, trong số học sinh tôi lưu ý đến một cháu gái tật nguyền vì hai cánh tay cháu bị rút ngắn vào hơn một nửa. Tôi hỏi thăm Thầy Nghiêm thì Thầy cho biết không chỉnh hình được vì cháu sinh ra thiếu đôi bàn tay. Nhưng cháu vẫn đến trường học cùng các bạn khác. Thật đúng là trên cõi đời này biết bao số phận con người sinh ra đã thiếu phước, thiếu duyên, sống trong nghiệt ngã lắm than.

Những việc làm của các anh, hết sức quan tâm đến những người nghèo thiếu mái nhà che nắng che mưa thật cao cả. Tôi thành thật cảm ơn các anh đã giúp đỡ tôi với anh Đào trong thời gian vừa qua được đến với người dân nghèo ở miền quê, mang lại niềm tin trong cuộc sống của họ, khi họ được sống trong những căn nhà vững chắc, đẹp, mới, để tiếp tục cày bừa tìm miếng ăn sống qua ngày.

Qua hình ảnh của đứa bé mù bán vé số mà các anh đã quen, buổi sáng ấy khi các anh chuyện trò thân mật với nó, tôi nghiệm ra rằng, trong mỗi con người chúng ta đều ẩn chứa một tình thương người, thương nhân loại, thể hiện được tâm từ bi của chúng sanh trên cõi đời này, và các anh quả thật đặc biệt, biết chan hòa và chia sẻ tình thương với người kém may mắn.

Một lần nữa xin thay mặt cho những người bất hạnh nhưng nhờ có các anh đã bớt đi niềm bất hạnh, tôi trân trọng sự quan tâm ưu ái của các anh và nói lên lòng tri ân chân thành nhất.

Trước thềm năm mới tôi xin chúc anh chị cùng gia đình thật nhiều sức khỏe, may mắn và hạnh phúc.

Thân ái.  
NT.